

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce:

A. S. A. S

státní příslušnost Saudská Arábie

t. č. pobytem v Lázních Darkov, a.s.

Československé armády 2954/2, 733 01 Karviná - Hranice

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2019, č. j. CPR-36189-3/ČJ-2018-930310-V243, ve věci správního vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce podal dne 3. 5. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 10. 2018, č. j. KRPT-223304-20/ČJ-2018-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zároveň stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti měsíců. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobci povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítal, že je velmi špatně mobilní po těžkém úrazu páteře a v České republice podstupuje dlouhodobou rehabilitaci v Lázních Darkov na vlastní náklady. Rád by v léčbě pokračoval, jelikož v případě jejího přerušení v důsledku vycestování by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následnému zhoršení jeho zdravotního stavu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že při kontrole dne 28. 9. 2018 žalobce předložil platný cestovní pas Saúdské Arábie a vízum typu „C“ platné od 20. 4. 2018 do 20. 10. 2018, s délkou pobytu 90 dnů, vydané Velvyslanectvím České republiky v Rijádu. Žalobce na toto vízum přiletěl do Prahy dne 22. 6. 2018 a odcestoval do Lázní Darkov v Karviné, kde započal léčení ve formě komplexní balneo - rehabilitace. Vízum žalobce opravňovalo k pobytu na území smluvních států EU do 19. 9. 2018. Žalobce v České republice pobýval i po 20. 9. 2018, přestože nedošlo k prodloužení doby platnosti víza a žalobce neměl ani jiné povolení, které by jej k takovému pobytu opravňovalo. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobci dne 28. 9. 2018 zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Součástí spisové dokumentace je potvrzení primáře z Lázní Darkov datované 27. 9. 2018, podle kterého žalobce nastoupil dne 22. 6. 2018 komplexní balneo - rehabilitaci, doposud se léčí a jeho zdravotní stav nedovoluje přerušit léčbu a vycestovat z území České republiky v době platnosti víza s tím, že v léčení bude pokračovat. Dále je ve spise založena lékařská zpráva z Lázní Darkov ze dne 26. 9. 2018, podle které se doporučuje prodloužit žalobci pobyt na 6 měsíců, aby mohl pokračovat v nastaveném programu zaměřeném na koordinaci pohybu a nácvik chůze. Při výslechu dne 28. 9. 2018 žalobce do protokolu uvedl, že na území schengenských států přicestoval dne 22. 6. 2018 a odcestoval do Lázní Darkov v Karviné za účelem léčby. Na

území České republiky nemá žádné závazky, nemá tady žádnou blízkou osobu, finančně je na tom dobře a o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Překážky k vycestování u něj neexistují a po skončení léčby se chce vrátit do Saudské Arábie. Správní orgán prvního stupně si dne 29. 9. 2018 vyžádal u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, které bylo vystaveno téhož dne se závěrem, že jeho vycestování do Saudské Arábie je možné. Správní orgán prvního stupně vydal dne 22. 10. 2018 rozhodnutí, ve kterém uložil žalobci správní vyhoštění. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání poukazoval na svou léčbu a potřebu pokračování v rehabilitaci. Vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že nepřihlédl k závažnosti situace a k jeho zdravotnímu stavu, který je popsán v lékařské zprávě.

5. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vzal žalovaný za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky od 20. 9. 2018 do 28. 9. 2018 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a neměl ani jiné pobytové oprávnění. Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením věci ze strany správního orgánu prvního stupně a s podřazením zjištěných skutkových okolností pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nemá v úmyslu znemožňovat léčbu osobám, které se zde hodlají léčit, ale je povinen řešit porušování zákona na úseku migrace. Žalobce si měl podle žalovaného zjistit délku léčení, měl předpokládat možnost její změny, a podle toho požádat o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k pobytu. Žalovaný mu v odůvodnění napadeného rozhodnutí vytkl, že v návaznosti na doporučení lékařů ohledně prodloužení doby léčení nepožádal včas o oprávnění k pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný poukázal na pobytové možnosti upravené v právních předpisech, které řeší i potřebnou léčbu pro pacienty v lázeňských zařízeních. Žalovaný závěrem zdůraznil, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Protože žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, nemůže se odvolávat na nutnost jeho lázeňského léčení. Napadené rozhodnutí bylo podle doručenký doručeno žalobci do jeho vlastních rukou dne 29. 4. 2019.
6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas v průběhu prekluzivní lhůty stanovené v § 172 odst. 2 větě první zákona o pobytu cizinců, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se souhlasem účastníků řízení (u žalobce konkludentním) rozhodl o věci bez nařízení jednání.
7. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
10. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
11. Krajský soud předně konstatuje, že v postupu správních orgánů neshledal žádná pochybení, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a pro rozhodnutí si opatřily potřebné podklady. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce v době od 20. 9. 2018 (včetně) pobýval na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byl oprávněn (žádné zákonné oprávnění žalobce k pobytu bez víza nebylo tvrzeno, ani nevyplývá ze spisu) a neměl ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalovaného žalobce v žalobě nijak nerozporoval. Takové jednání žalobce je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění.
12. Žalobce v jediné uplatněné žalobní námitce poukazoval na potřebu jeho rehabilitace v České republice. Žalobci nelze přisvědčit, že potřeba jeho lázeňské péče je omluvitelným důvodem pro nerespektování povinností zdržovat se na území České republiky jen s platným vízem (resp. s jiným zákonným pobytovým oprávněním). Žalovaný zcela správně uvedl, že žalobce si měl před příjezdem na území České republiky zjistit délku léčení a je pouze jeho vinou, že nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Krajský soud se s ohledem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval také případným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a téhož zákona, ale z obsahu spisu se nepodává jediný důvod, který by zakládal obavu z dopadu napadeného rozhodnutí tak, jak to má na mysli citované zákonné ustanovení. Žalobce sám při výpovědi potvrdil, že na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní, rodinné či příbuzenské vazby ani ekonomické závazky a do Saudské Arábie se hodlá po ukončení léčení vrátit.
13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, řádně hodnotili kritéria stanovená pro vyhoštění a nemá nic, co by jim v tomto směru vytkl. Potíže žalobce způsobené uloženým vyhoštěním jsou důsledkem jeho neadekvátního postupu a nelze je přičítat žalovanému. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. června 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce